

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

RUGĂCIUNEA, CA PREZENȚĂ ȘI LUCRARE A SFÂNTULUI DUH ÎN OMUL EVLAVIOS

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII

(Pilda bogatului
căruia i-a rodit țarina)

Înainte-prăznuirea Intrării în
Biserică a Maicii Domnului

† SF. CUV. GRIGORIE
DECAPOLITUL; † SF. MC. DASIE
SF. IER. PROCLU, ARHIEPISCOPUL
CONSTANTINOPOLULUI

Continuând o frumoasă tradiție începută în anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2022, în Patriarhia Română, ca „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului” și „Anul comemorativ al Sfinților isihaiști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”.

Rugăciunea este lucrarea cea dintâi a Bisericii și a credincioșilor ei. Forma cea mai înaltă a rugăciunii, în Biserică, este Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie euharistică, prin care aducem mulțumire lui Dumnezeu pentru toate darurile create de El pentru noi, oamenii, și pentru dobândirea vieții veșnice în Împărăția Preasfintei Treimi.

Urmând îndemnul apostolic: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5, 17), din dorința practicării rugăciunii neîncetate, a apărut și s-a dezvoltat isihasmul, începând cu secolul al IV-lea, ca efort sau nevoiță duhovnicească de pacificare a gândurilor și a simțurilor pătimase sau egoiste, potrivit făgăduinței: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8).

În strânsă legătură cu modelul de rugăciune oferit de către isihaiști, s-a păstrat și s-a transmis, în Biserică, rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, denumită și rugăciunea minții sau rugăciunea inimii, care este accesibilă fiecărui credincios pentru luminarea sufletului și sfințirea vieții.

Fără rugăciune adresată lui Hristos nu este Biserică și nici viață creștină, pentru că numai Hristos, Fiul veșnic al Tatălui ceresc, prin harul Duhului Sfânt, dăruiește viață sfântă membrilor Bisericii Sale și îi ajută să rămână în comuniune cu Preasfânta Treime. De aceea, în Evanghelia după Ioan, Mântuitorul le spune apostolilor Săi: „Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum

mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt viță, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard. Dacă rămâneți întru Mine, și cuvintele Mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă” (Ioan 15, 4-7).

Prin rugăciune, mintea și inima creștinului sunt permanente îndreptate către Dumnezeu. Rugăciunea, ca prezență și lucrare a Sfântului Duh în omul evlavios, aduce mângâiere, pace și bucurie; ea ne unește cu Preasfânta Treime, izvorul bucuriei și al vieții veșnice, dar și cu Biserica lui Hristos din toate timpurile și din toate locurile. De aceea, când pierdem bucuria și pacea sufletului, este semnul sigur că nu ne mai rugăm cum trebuie sau cât trebuie.

Prin urmare, creștinul ortodox trebuie să se roage cât mai mult, fiindcă rugăciunea aduce multă iubire sfântă în inimă, ne unește cu Dumnezeu Cel milostiv, ne ajută să vedem în fiecare om un frate și în fiecare frumusețe a creației un dar de la Dumnezeu. Rugăciunea ne ajută să înfruntăm greutățile

vieții și să pregustăm, încă din lumea aceasta, lumina și bucuria Învierii și a vieții veșnice. Nimic nu poate înlocui rugăciunea și nici o activitate nu este mai de preț ca aceasta, fiindcă rugăciunea ne dăruiește inspirație și putere de a rosti cuvântul frumos și de a săvârși fapta bună.

În contextul restricțiilor sanitare din ultimii doi ani, cauzate de situația pandemică, și al problemelor create de conflictul militar din Ucraina, se constată că a sporit practica rugăciunii în viața Bisericii și a credincioșilor. Rugăciunea este izvor de bucurie și de putere spirituală, izvor de pace și de iubire față de Dumnezeu și de semenii noștri, este respirația spirituală a sufletului. Dacă Îl chemăm stăruitor pe Domnul Iisus Hristos în rugăciune, rostind: „Doamne, mântuiește-ne!” sau „Doamne, scapă-ne!” atunci El, prin harul Său, vine la noi în suflet, ne luminează și ne întărește. Toate faptele bune și toate gândurile curate sunt roadele rugăciunii credinciosului și ale celor care se roagă pentru el: preoți, părinți, rudeni, prieteni evlavioși. (din „*Pastorală Sfântului Sinod la prima Duminică din Postul Nașterii Domnului 2022*”) ❀

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

În fiecare an, la 21 noiembrie, creștinii prăznuiesc momentul aducerii de către Sfinții și Dreptii Ioachim și Ana a fiicei lor, Maria, la Templul din Ierusalim și închinarea ei lui Dumnezeu. Sfinții Ioachim și Ana au împlinit astfel promisiunea făcută în rugăciunile lor către Dumnezeu, că dacă vor fi binecuvântați cu un copil, îl vor dăruia Lui.

Această sărbătoare anticipează marele praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Numită în popor Vovidenia sau Ovidenia, această sărbătoare amintește de ziua în care Sfinții Ioachim și Ana au adus pe fiica lor, Maria, la Templul din Ierusalim, unde a rămas până la vârsta de 15 ani.

Pentru că nu aveau copii, Sfinții Ioachim și Ana erau considerați pedepsiți de Dumnezeu. Sfinții Părinți și Sfânta Tradiție vorbesc și despre un episod petrecut la Templu. Un evreu din seminția lui Ruben l-a umilit pe bunul Ioachim în timp ce se afla în Templu, spunându-i: „De ce aduci darurile tale înaintea altora? Ești nevrednic, pentru că nu ai copii, pentru cine știe ce păcate ascunse”. Supărat de aceste cuvinte, Ioachim s-a retras la turmele sale, rugându-se, iar Ana s-a dus să se roage în grădină sub un dafin. Cerând lui Dumnezeu copilul mult dorit, au promis că îl vor dăruia Lui. Dumnezeu le ascultă rugăciunile și trimite pe îngerul Său să-i vestească Sfintei Ana că va avea un copil. Sfântul Maxim Mărturisitorul vorbește de un sens mai adânc al dorinței lui Ioachim și a Anei de a fi părinți: „Ei voiau să se nască ceva nu numai pentru a șterge ocară lor, dar și cea a lumii întregi, pentru a o duce la o slavă mai înaltă”.

Împlinind prunca 3 ani, părinții au dăruit-o Templului din Ierusalim. Ajunși la Templu, Părinții Ioachim și Ana au așezat-o pe Maria pe prima treaptă, iar ea, nesprijinită de nimeni, a alergat pe trepte, ajungând repede la cea mai înaltă, întărită de harul lui Dumnezeu. Prin această urcare, spun Sfinții Părinți, ea a parcurs cele trei etape necesare: curățirea, iluminarea și unirea cu Dumnezeu, corespunzătoare celor trei încăperi ale templului – vestibulul, Sfânta și Sfânta Sfințelor. Și ajungând la treapta cea de sus a stat acolo, întărind-o pe dânsa puterea lui Dumnezeu, căci încă mică fiind a început Domnul a arăta într-însa puterea Sa, ca astfel să înțeleagă cei din jurul ei cât de mare va fi și plină de dar, când va ajunge la vârsta cea desăvârșită.

Marele arhiereu Zaharia, care a văzut în prunca de 3 ani pe „Maica Vieții”, o duce pe aceasta în Sfânta Sfințelor, locul

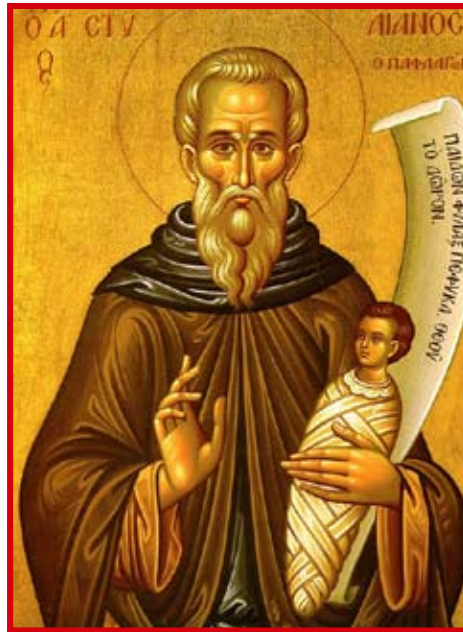
unde intra doar arhiereul o dată pe an. Aici, în Sfânta Sfințelor, s-a pregătit Maria, prin lucrarea și adumbrirea Duhului Sfânt, pentru a deveni Templul lui Dumnezeu. Aici i-a dat Zaharia loc de rugăciune, spre deosebire de celelalte fecioare. Nu era cu puțință vreunecia dintre ele să se apropie de Sfânta Sfințelor, pentru că nu aveau binecuvântarea arhiereului. Pe când Maica Domnului, deși era mică în ce privește vârsta, fiind numai de trei ani, era desăvârșită în ceea ce privește darul lui Dumnezeu.

Fecioara Maria a rămas până la vârsta de cincisprezece ani în anturajul Arhanghelului Gavriil, care o hrănea și îi descifra tainele Scripturilor, pregătind-o pentru înalta chemare rânduită de Dumnezeu.

Intrarea Maicii Domnului în Biserică anticipează intrarea noastră în Biserică prin Sfintele Taine; și, de ce nu, definirea noastră ca persoane, chemate să fim în permanentă comuniune cu Dumnezeu.

Cea mai nouă dintre sărbătorile închinată Fecioarei Maria, Intrarea în biserică a Maicii Domnului este de origine ierusalimiteană, luând naștere în secolul al VI-lea. La 20 noiembrie 543, împăratul Iustinian cel Mare (527-565) a zidit la Ierusalim, lângă ruinele Templului, o biserică închinată Sfintei Fecioare, numită Biserica „Sfânta Maria”-cea Nouă. Conform obiceiului, a doua zi după sfințire, adică la 21 noiembrie, a început să fie serbat ocrotitorul bisericii, adică însăși Maica Domnului, serbarea fiind consacrată aducerii ei la Templu. ❀

Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor

Duhul Sfânt, și-a împărțit avera săracilor și s-a retras în pustiu, pentru a se adânci în rugăciune și cunoașterea lui Dumnezeu. A intrat într-o peșteră unde primea hrană de la înger. Dar nu s-a retras cu totul din lume ci, din dragoste pentru oameni, mergea printre ei și îi ajuta, întorcându-se apoi la chilie pentru odihnă.

Pentru viața de curăție și rugăciune, Dumnezeu l-a învrednicit de darul tămăduirii. Într-unul din drumurile sale, Sf. Stelian a pus mâna pe creștetul unui copil suferind și acesta s-a tămăduit imediat și de atunci sfântul a început să fie căutat de oameni aflați în suferință, copii, tineri sau bătrâni. Aceștia, prin rugăciunea sfântului, dar și prin rugăciunea și credința lor, luau tămăduire de la Dumnezeu.

Pentru grija sa față de copii și familii, tămăduirea copiilor și ajutorul dat mamelor, Sf. Stelian este socotit ocrotitorul copiilor și al familiei în general. Grija sa pentru copii se citea chiar pe chipul său: era mereu blând, binevoitor, plin de dragoste pentru cei din jur, având mereu un cuvânt de mângâiere pentru fiecare.

O parte din moaștele Sf. Stelian se află în Biserica „Sf. Stelian-Lucaci” din centrul Bucureștiului, din 1736, fiind dăruite comunității de aici de Mitropolitul Ștefan al Țării Românești, ctitorul sfântului lăcaș. ❀

Sfântul Stelian Paflagonul, considerat ocrotitor al pruncilor și al familiei creștine, este prăznuit pe 26 noiembrie. Viața sa de rugăciune, râvna și iubirea de Dumnezeu l-au învrednicit de darul facerii de minuni, tămăduindu-i mai ales pe copiii bolnavi.

Sf. Stelian s-a născut în secolul al VI-lea, la Adrianopolis, în provincia Paflagonia din Asia Mică, pe teritoriul Turciei de astăzi, într-o familie foarte bogată. La vârsta potrivită, plin de iubire dumnezeiască și povățuit de

CUVIOSUL PAISIE VELICICOVSKI, STAREȚUL ISIHAST DE LA NEAMȚ, SĂRBĂTORIT LA BISERICA „ȘERBAN VODĂ”

Biserica noastră și-a sărbătorit marți, 15 noiembrie, hramul de toamnă, închinat Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț. Moment mult așteptat deopotrivă de preoți și enoriași, îndelung dorit și pregătit. Sfânta Liturghie arhierescă a fost săvârșită de Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Anul acesta l-am purtat în mod deosebit în gândul și inima noastră pe cel care a înnoit viața duhovnicească din mănăstiri, așezând la temelia vieții monahale de obște trei lucrări esențiale: citirea Sfintei Scripturi, citirea scrierilor Sfinților Părinți și rugăciunea minții sau a inimii, care este esența vieții isihaste. Stând alături de Sfinții isihasti Simeon Noul Teolog și Grigorie Palama, marea personalitate duhovnicească și culturală a secolului al XVIII-lea, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț a schimbat viața din sute de mănăstiri și schituri din Țările Române, Rusia, Serbia, Sfântul Munte Athos și multe alte țări. Învățătura lui s-a împrăștiat în întreaga lume ortodoxă prin ucenicii săi, prin traduceri din Sfinții Părinți, prin scrierile sale și prin epistolele trimise celor care aveau nevoie de sfatul său.

Un an întreg l-am făcut cunoscut în conferințele duminicale în care s-a vorbit mult despre isihasm, sfinții isihasti și rugăciunea lui Iisus. Părintele Prof. Univ. Dr. Emerit Ștefan Buchiu ne-a vorbit despre „Importanța și semnificația isihasmului ortodox în viața Sfinților Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”, Părintele Prof. Conf. Univ. Dr. Gheorghe Holbea despre „Maica Domnului Isihasta în opera Sf. Cuv. Paisie de la Neamț”. Părintele Prof. Univ. Dr. Constantin Pătuleanu ne-a pus la suflet „Rugăciunea în experiența Sf. Cuv. Paisie de la Neamț”. Părintele Dr. Claudiu Băzavan a susținut conferința cu titlul „Călătorind spre Lumină alături de Sf. Cuv. Paisie de la Neamț”, iar Prof. Univ. Dr. Habil. Ion Marian Croitoru, cadru didactic la Facultatea de Teologie a Universității „Valahia” din Târgoviște, ne-a vorbit despre „Rugăciunea inimii, oxigenul sufletului”. Iar cel mai recent pe

13 noiembrie a conferențiat în biserica noastră Părintele Arhim. Mihail Stanciu de la mănăstirea Antim, prezentând tema „Practica rugăciunii inimii în tradiția isihastă românească (De la Sf. Cuv. Paisie de la Neamț până la mișcarea spirituală „Rugul Aprins” din București)”. Fiecare dintre vorbitori a deschis o poartă spre cunoașterea sfinților isihasti și a fost un ajutor în înțelegerea rugăciunii isihaste și practicarea ei de fiecare dintre noi.

Apropiindu-se hramul Sfântului Cuvios Paisie, părintele paroh, preoții slujitori și enoriașii parohiei au început să pregătească acest eveniment. De la înfrumusețarea sfântului lăcaș, la invitarea ierarhilor, a preoților și psalților, până la aducerea moaștelor Sfântului Nectarie de la Eghina.

Totul a fost deosebit la acest hram. În ajun raclele cu Sfântul Paisie și ceilalți sfinți din biserică au fost scoase în pridvor, împreună cu racla Sfântului Nectarie de la Eghina, adusă de la Catedrala Patriarhală, cu binecuvântarea PF Părinte Patriarh Daniel. Apoi, ne-a bucurat prezența Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, alături de părintele Ionuț Bărbulescu, protopop al Protoieriei Sector 4 Capitală. Iar lângă preoții și diaconii bisericii noastre au stat preoți și diaconi care sunt deja oaspeți dragi, nelipsiți de la slujbe și sărbători.

O prezență inedită a fost cea a cunoscutei interprete de muzică bizantină Ribale Wehbé, care, alături de psalții parohiei, a oferit răspunsurile liturgice în limbile arabă și română.

Dacă tinerii și copiii vin în număr mare la biserică în duminici și sărbători, dacă elevii școlilor din parohie, mai ales ai școlii nr. 103 – însoțiți de doamna profesor de religie Minodora Cristoiu – sunt permanent prezenți la evenimente și praznice, iată că la acest hram i-am avut printre noi pe copiii de la Grădinița „Șerban Vodă”, împreună cu ostenitorii acestei instituții de învățământ preșcolar.

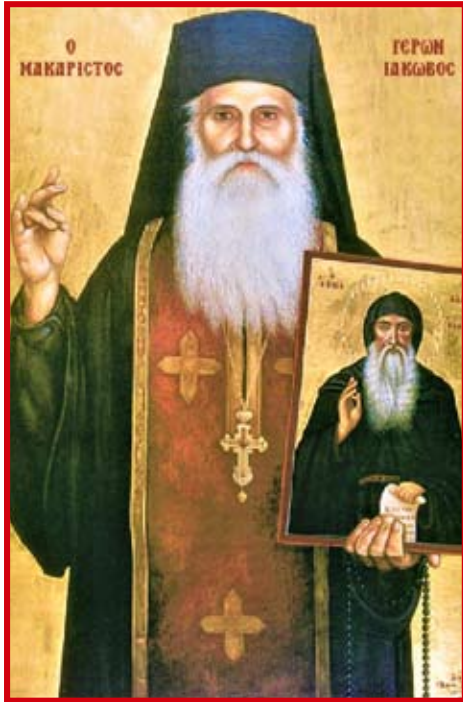
Hramul acesta unic în București a adunat credincioși din tot orașul, dornici să participe la slujbele din ajun și din ziua praznicului Cuviosului Paisie, așa încât a fost o sărbătoare a Capitalei.

S-a muncit mult, preoți și enoriași, mai ales membrii Consiliului Parohial și ai Comitetului de doamne. Cu dăruire, cu dragoste pentru sfinți, cu credința că orice facem în biserică este pentru Dumnezeu, pentru sfinți și nu în ultimul rând pentru mântuirea noastră. Nimic nu a fost ușor, dar cei care au contribuit financiar, material sau prin munca lor ca acest praznic să fie desăvârșit au primit încă din acea zi a praznicului bucurii și pace în sufletul lor. Căci sfinții ne binecuvântează imediat ce noi ne pornim spre biserică și facem, din inimă, eforturi și daruri pentru Dumnezeu și pentru sfinți. De aceea, să încercăm să petrecem mai mult în biserică, căci este nevoie de ajutorul pe care cu siguranță fiecare dintre noi îl poate da.

Mulțumim tuturor aceluia care în aceste zile nu au pregetat să fie în biserică, să ajute, să ofere, să se dăruiască. Mulțumim preoților noștri și nu în ultimul rând Sfântului Cuvios Paisie pentru aceste zile minunate. (M.B.) ❀

SFÂNTUL IACOV TSALIKIS DE LA MĂNĂSTIREA CUVIOSULUI DAVID DIN EVIA

Cuviosul Iacov Tsalikis (5 noiembrie 1920 - 21 noiembrie 1991) a fost stareț al Mănăstirii Cuv. David (sec. XVI) din insula Evia. Fericitul Porfirie (+1991) îl caracterizează ca fiind „unul din cei mai mari sfinți ai secolului nostru”, iar fericitul Paisie Aghioritul spune despre el că a avut „harismele Sf. Ier. Nectarie de Eghina”.

Bătrânul Iacov Tsalikis a fost așezat în rândul Sfinților de către Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice, în data de 27 noiembrie 2017.

Ziua de prăznuire este 22 noiembrie. (n.r.)

mănăstire, indiferent ce i se va întâmpla, fiind încredințat în pronia divină.

În anul 1952, în luna noiembrie, a fost tuns în monahism, iar în luna următoare a fost hirotonit ieromonah. Postul aspru, multa muncă, slujba îndelungată și privegherea de fiecare zi, l-au adus într-o stare de mare slăbiciune trupească, însă nu dorea să-și micșoreze nevoița sub nicio formă. Pe deasupra mai veneau și demonii care-l băteau cumplit, provocându-i și aceștia grele suferințe trupești.

După anul 1970, sporirea duhovnicească a părintelui era direct proporțională cu suferințele sale. Simțea dureri nesfârșite, însă emanația duhovnicească era inepuizabilă. Devenise un înger în trup iar pe chipul său strălucea neconținut nespusa bucurie a învierii. El însuși spunea: „inima mea este o grădină a raiului”.

În anul 1975 a devenit egumen. Tot în același an Mântuitorul nostru l-a învrednicit de a vedea și de a atinge Sângele cel Preasfânt al Său, la Sfânta Proscomidie. Pentru chipul îmbunătățit al vieții sale, veneau la stareț oameni din toată Evia și din Atena pentru a-l vedea, a-l asculta, și a se mărturisi, cu toate că părintele Iacov era un om foarte simplu. Absolvise numai ciclul primar.

Cu trecerea anilor, puterile sale fizice se diminuau din ce în ce mai mult, încât după anul 1987 putea să moară în orice moment. Suferea de multiple boli de inimă, tromboze și altele, dar marea sa iubire față de oameni nu-l lăsa să se gândească deloc la problemele sale personale, ci spovedea și povățuia neîncetat. În ultimul an al vieții sale, trupul său devenise o ruină, era numai piele și os.

Numai fața lui a rămas curată, luminată, dând impresia că este imaterială. Bătrânul duhovnic răspânda în jurul său o pace dumnezeiască.

În data de 21 noiembrie 1991, de ziua prăznuirii intrării Maicii Domnului în Biserică, după ce a spovedit un fiu duhovnicesc, părintele Iacov s-a mutat la locașurile cele cerești.» (doxologia.ro)

Iar anul trecut, pe 5 august 2021, când incendii puternice au afectat Grecia, mănăstirea Cuv. David din Evia a fost înconjurată de flăcări mari, de 30-40 metri înălțime. Mănăstirea a fost evacuată, dar au mai rămas trei călugări, care au continuat să se roage. Și la un moment dat, ca la un semn, focul s-a stins, chiar la câțiva metri de mănăstire! Cu siguranță Sfinții Cuvioși David și Iacov nu au lăsat mănăstirea lor să piară în foc. Două zile mai târziu, o altă minune: preotul de la biserica Sf. Ioan Rusul din Prokopi, unde sunt adăpostite sfintele sale moaște, a organizat o procesiune cu icoana sfântului, icoana Sf. Împărați Constantin și Elena, alături de alte sfinte moaște, la care au participat mulți locuitori, rugându-l pe Sf. Ioan să-i izbăvească de foc, deși întregul sat avea ordin de evacuare. Procesiunea a durat aproape o oră și s-a încheiat în jurul orei 22.00. La ora 3 dimineața, poliția a revenit din nou pe insulă, rugându-i pe locuitorii din Prokopi să părăsească locuințele pentru că nu se putea opri focul.

După o oră, s-a întâmplat minunea: de nicăieri a apărut un nor alb precum zăpada, luminat de jur-împrejur de stele, aducând cu el o ploaie torențială, salvând din calea flăcărilor pe locuitorii din Prokopi, gospodăriile lor și biserica și moaștele Sf. Ioan Rusul. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20-27 NOIEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 21.11	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Miercuri 23.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Intrarea în biserică a Maicii Domnului- Utrenia, Sfânta Liturghie
	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 25.11	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	de la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 26.11	de la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 27.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie

Fericitul părinte Iacov s-a născut pe 5 noiembrie 1920, în satul Libisi din Asia Mică. Părinții săi, Stavros și Teodora, fiind creștini evlavioși, l-au educat pe calea lui Dumnezeu. În anul 1922 s-a făcut schimbul de populație dintre Grecia și Turcia, iar familia și rudele sale, fiind nevoite să plece în Grecia, au fost transferate în satul Farakla din Evia, unde părintele a viețuit până la intrarea sa în monahism. Părintele a arătat încă din fragedă pruncie înclinație către cele sfinte, dorea să imite ceea ce făceau preoții la sfintele slujbe, îngrijea bisericuțele din împrejurimi și se ruga fierbinte sfinților.

Cunoscuții săi, văzând modul său de viețuire, îi spuneau „călugărul”. Darul vindecărilor l-a dobândit încă de mic. La 9 ani micul Iacov a devenit treptat scăparea locuitorilor simpli și săraci – mai mult a refugiaților, cărora le citea rugăciuni și exorcisme. Așadar, au început să-l cheme ori de câte ori se întâmpla ceva rău.

Între anii 1947-1949 și-a satisfăcut stagiul militar. Întors acasă, a preluat responsabilitățile familiale, deoarece părinții săi se mutaseră deja la Domnul. În anul 1951, după ce și-a căsătorit sora, a intrat în mănăstirea Cuviosului David din Evia, unde Sfântul însuși l-a întâmpinat. Mănăstirea se afla într-o stare deplorabilă și număra doar trei viețuitori. Aceștia și locuitorii din zonă au făcut tot ce le stătea în putință pentru a-l alunga, chiar l-au amenințat cu moartea, însă fără succes. Părintele Iacov era hotărât să rămână în